ဤစာအုပ်ဖြစ်ပေါ်ရန် တိုက်တွန်းသူ

ပါမောက္ခဦးမောင်၏ ထုတ်ဆိုချက်

ကျွန်တော်သည် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေနှင့် ၁၉၃၆–ခုနှစ် မိုးနှောင်းရာသီ လောက်ကပင် စတင် သိကျွမ်း ခင်မင်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က သူသည် ဆရာဝန် ဖြစ်လိုစောနှင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ မျှော်မှန်း သင်ယူနေသော ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်မှ သိပ္ပံကျောင်းသား တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ပြည်ကျောင်းဆောင်တွင် နေပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာမူ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အရှေ့တိုင်းပညာရပ်များဆိုင်ရာ ဌာန (Department of Orietal Studies) တွင် မြန်မာစာနည်းပြ ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ကာ ပြည် တကောင်းကျောင်းဆောင်ဝင်း၀ အနီးရှိ အိမ်တွင် နေထိုင် ပါသည်။

တစ်ခုသော ညဦးပိုင်းတွင်း ကျွန်တော်၏အိမ်ရှေ့ ကိုက် (၂၅၀) အကွာ၌ မြတ်ဆီးကြီးဖြန့်မိုးဘိသကဲ့သို့ အကိုင်း၊ အခက်၊ အလက်၊ အရွက်တို့ဖြင့် ဝေဆာ နေသော သစ်တိုပင်ကြီးအောက်မှ ပီသကြည်မြသော သီချင်းသံနှင့် "ဂီတာ" စောင်းသံတို့သည် အတူရောနှော ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ထိုနှစ်သက်စဖွယ် သာယာငြိမ့်ညောင်းသော အသံတို့ကို ကြည်နူးစွာ နားထောင်ရင်း အသံ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ ကျွန်တော် စူးစိုက်မျှော်ကြည့်မိသည်။

အရှေ့ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမှ ထွက်ပြူစ လမင်းသည် သစ်တိုပင်ကြီး အောက်၌ တီးမှုတ်သီဆိုနေကြသော ကျောင်းသားတစ်စုကို ငွေရောင်ခြည်ဖြင့် လွှမ်း၍ ပက်ဖြန်းနေဘိသို့ ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသားဘဝမှစ၍ "မယ်ဒလင်" စောင်းကို အားလပ် သည့်အခါများတွင် တီးလေ့ရှိသည်။ ရံဖန်ရံခါလည်း တယောထိုးလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သီချင်းသံနှင့် "ဂီတာ" လက်သံတို့ကို စူးစိုက်နားထောင်ရင်း စိစစ် အကဲခတ်ကြည့်သည်။ အဆိုနှင့် အတီးသည် အလွန်လိုက်ဖက် ပနံသင့်လှ ပေသည်။

"တူနှစ်ကိုယ် တဲအိုပျက်မှာ နေရ၊ ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံရ၊ ချစ်တာ, ချစ်တာ ပဓာနလို့ ဆိုချင်ပါတယ်၊ ခုလဲ ချစ်ရတယ်၊ နောင်လဲ ချစ်ကြပါစို့ မေရယ်" အစရှိသည့် သာယာချိုမြသော သီးချင်းသံသည် ချွဲချွဲပျစ်ပျစ် ညင်သာ ငြိမ့်ညောင်းသော "ဂီတာ" စောင်းသံနှင့်အတူ ပန်းလိပ်ပြာကလေးများပမာ လေဟုန်ကို စီးပြီးလျှင် ကျွန်တော့် အသည်းဘဝင်တွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက် ကာ စိတ်ကို သိမ်းကျုံးဆွဲဆောင် ယူငင်ပါသည်။ သို့နှင့် သာယာချိုမြ နားဝင် ပီယံဖြစ်လှသော အသံထွက်ပေါ်ရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုမိပါသည်။

ဆရာဝန်လောင်း ကိုမြင့်ဆွေသည် သူငယ်ချင်းများနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ကိုယ်တိုင် သီချင်းသီဆိုလျက် "ဂီတာ" တီးနေသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။

ထိုနေ့ညမှစ၍ သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြပါသည်။ မကြာခဏဆိုသလို ကျွန်တော်၏အိမ်တွင် ကျွန်တော်တို့ အိမ်သားစုသည် သူ၏ "ဂီတာ" စောင်းသံ၌ မွေ့လျော်ကြည်ရွှင်နေတတ်ဘိသကဲ့သို့ သူသည်လည်း ကျွန်တော်၏ "မယ်ဒလင်" စောင်းသံ၌ မွေ့လျော်ကြည်နူးနေတတ်သည်။

ဤသို့ ကြည်ရွှင်ပျော်မွေ့စွာ နေထိုင်လာခဲ့ကြရာမှ ဆောင်းဥတုကုန်လုနီး ခန့်တွင် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ သတင်းတစ်ခုကို ကြားသိရသည်။ ပါဏဗေဒ ဌာနမှူးဖြစ်သော မျက်နှာဖြူ ပါမောက္ခတစ်ဦးနှင့် အဆင်မပြေသဖြင့် ကိုမြင့်ဆွေမှာ ကျောင်းထွက်ရတော့မည့် သတင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကိုလိုနီခေတ်အခါက ပါဏဗေဒဆိုင်ရာ သိပ္ပံဘာသာသင်တန်းများ၌ လည်းကောင်း၊ ဆေးကောလိပ်မှ ဆရာဝန် သင်တန်းများ၌လည်းကောင်း၊ လူမျိုးခြား ကျောင်းသားဦးရေမှာ အလွန်များပြား၍ မြန်မာကျောင်းသား အရေအတွက်မှာ အလွန်နည်းပါးလှချေသည်။

လူများစုဖြစ်သော လူမျိုးခြား ကျောင်းသားတို့သည် အထူးသဖြင့် ပါဏဗေဒ ဘာသာရပ်တွင် အခွင့်ထူးခံများဖြစ်၍ လူနည်းစုဖြစ်သော မြန်မာ ကျောင်းသားတို့မှာမူ အနိမ့်ခံများဖြစ်သည်ဟု သတင်းဆိုးများလည်း ပျံ့နှံ့လျက် ရှိသည်။

ကိုမြင့်ဆွေသည် မညာတတ်၊ မလှိုင်းတတ်၊ မခ,ယတတ်၊ ဖြီးစပ်စပ် မျက်နှာ မပေးတတ်၊ ရိုးရိုးမှန်မှန်နေတတ်သည်။ မဟုတ်မခံစိတ်ဓာတ် ရှိသည်။ ရှင်းရှင်းနှင့် ဘွင်းဘွင်းလည်း ပြောတတ်သည်။

ဤသည်တို့အတွက် ပါဏဗေဒမျက်နှာဖြူဆရာက သူ့ကို အလိုမကျဘဲ ဒေါသမာန်ပွားကာ မြန်မာအမျိုးသား လူငယ်တစ်ယောက် ဆရာဝန်ဖြစ်ခွင့် လမ်းပိတ်အောင် လုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု မျိုးချစ်စိတ်ထက်သန်သော မြန်မာ ကျောင်းသားများထဲတွင် အတော်ပင် ဂယက်ရိုက်သွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်ကမူ လက်မလျှော့ရန်၊ တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဆရာဝန် မဖြစ် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရန်၊ ဤကျောင်း၌ မနေရသည့်အဆုံးတွင် နိုင်ငံခြားသို့ သွားရောက်၍ ပညာဆည်းပူးရန် အလေးအနက် တိုက်တွန်းသည်။ ရက်အတန် ကြာသော် ကိုမြင့်ဆွေသည် မဒရပ် သို့မဟုတ် ဘုံဘေတက္ကသိုလ်သို့ သွား ရောက်၍ ဆရာဝန်ဘွဲ့ကို မရ,ရအောင် ယူမည့်အကြောင်း ကျွန်တော့်အား ပြောဆိုကာ နှုတ်ဆက်ပြီး ရန်ကုန်မှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါသည်။

ထိုအခါမှစ၍ ကျွန်တော်နှင့် ကိုမြင့်ဆွေမှာ (၉) နှစ်ကျော်ကျော် ကွဲကွာ နေခဲ့ပါသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးသည့်နောက် ၁၉၄၆–ခုနှစ်တွင်မှ တစ်ဖန် ပြည်လည်ဆုံတွေ့ရပါသည်။ ထိုအချိန်၌ သူကား အစစအရာရာတွင် အတော် ရင့်ကျက်သော ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ ဖြစ်နေချေပြီ။ ဆေးဝါးကုသမှုအတွေ့အကြုံ သာမက လူ့လောကအတွေ့အကြုံကိုလည်း များပြားနေကြောင်း သိရှိရသည်။ လောကဓံလေ ဘယ်လိုပင် ဖေ့သော်လည်း မရှေ့အောင် ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ခဲ့ကြောင်း အကဲခတ်မိသည်။ ရတနာသုံးပါးကို အလွန်ကြည်ညိုကိုင်းရှိုင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်နေ သည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆဌသံဂါယနာတင် မဟာသဘင် ကျင်းပသည့်အခါ ကြွရောက်လာကြသော သံဃာတော်များ၏ ကျန်းမာရေး အတွက် စေတနာ့ဝန်ထမ်း ဆရာဝန်အဖြစ်ဖြင့် နေ့ညမအား ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ကမ္ဘာအေး သံဃာ့ဆေးရုံကြီးတွင်လည်း တော်လှန်ရေးအစိုးရခန့် ဆရာဝန် အဖြစ်ဖြင့် ထမ်းရွက်ခဲ့သေးသည်။ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရား အမှူးရှိသော

သာသနာ့ရိပ်သာ သံဃာတော်များ၏ ကျန်းမာရေးအတွက် စေတနာ့ဝန်ထမ်းအဖြစ်ဖြင့် ယနေ့တိုင် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည်။

သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ကောင်းမှုလုပ်ငန်း၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်ပွဲများတွင် မကြာခဏတွေ့ဆုံတတ်သည်။ တစ်ဦးအိမ်သို့ တစ်ဦးသွားရောက်၍ တရားစကား နှီးနှောဆွေးနွေးလေ့ရှိသည်။ ဤသို့လျှင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးသည် ရိုးရိုးမိတ်ဆွေ ဘဝမှ ဓမ္မမိတ်ဆွေဘဝသို့ရောက်ရှိကာ ပိုမိုရင်းနှီးသည်ထက် ရင်းနှီးလာပါသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအကြောင်းနှင့် စကားစပ်၍လည်း ဂျပန်ခေတ် တွင်းက သူ့ဘဝ အတွေ့အကြုံများကို ကျွန်တော့်အား ပြောပြလေ့ရှိပါသည်။ သူ့ပြောပြချက်တို့မှာ နားထောင်မငြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘီ–အိုင်–အေ ဆေးရုံ၊ ထိုမှ ဘီ–ဒီ–အေ ဆေးရုံ၊ ထိုမှတစ်ဖန် ပြည်သူ့ဆေးရုံသို့ အဆင့်ဆင့်ကူးပြောင်း ဖြစ်ပေါ်လာပုံတို့မှာလည်း မှတ်သားစရာပင် ဖြစ်တော့သည်။ ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘသန်း ခေါင်းဆောင်လျက် ဆရာဝန် အနည်းငယ်၊ သူနာပြုဆရာမ အနည်းငယ် မျှဖြင့် ဆေးဝါးအလုံအလောက်မရှိ၊ ကိရိယာတန်ဆာပလာ မစုံလင်ဘဲ ဆေးရုံ ဖွင့်ပြီး ဗုံး၊ စက်သေနတ်ထိမှန်သည့် ရဲဘော်နှင့် အရပ်သူ၊ အရပ်သား လူနာများ၊ ဓားခုတ်ခံလူနာ၊ မီးလောင်လူနာ၊ မိမိလည်ပင်းကို မိမိ သင်တုန်းဓားဖြင့် လှီး ထားသော လူနာ စသည်တို့ကို မဖောနိုင်မပန်းနိုင် ကြံဖန်ကုသကြပုံများမှာလည်း အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလှသည်။ ဓားဒဏ်ရာကြီးငယ် (၂၀) ဖြင့် ရောက်လာသော လူနာ၏ အသက်ချမ်းသာရစေခြင်းငှာ ခေါင်းနှင့်ကိုယ်မှ ဓားဒဏ်ရာကြီးများကို မေ့ဆေးမရှိသဖြင့် မေ့ဆေးမသုံးနိုင်တော့ဘဲ ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်အောက်တွင်ပင် အပ်ဖြင့် ညဥ့်လုံးပေါက်ချုပ်ရပုံ၊ လူနာက နာကျင်လှ သဖြင့် အော်ဟစ်ပုံ၊ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာလွန်းသည့်အခါများတွင် စိတ်ဆိုးပြီး ဆရာဝန်ကို ကြိမ်းမောင်းဆဲဆိုရရှာတ်ပုံ၊ ဆရာဝန်က လူနာအပေါ်၌ စိုးစဉ်မျှ စိတ်မကွက်ရုံသာမက ချော့မော့နှစ်သိမ့်ပုံတို့ကို ကြားရပြန်ရာ ကျွန်တော်၏ စိတ်တွင်းမှာ သနားခြင်း၊ မိုးရိမ်ခြင်း၊ အံ့သြခြင်း၊ ချီးမွမ်းခြင်းတို့သည် ထွေးရော ယှက်တင် ဖြစ်ပေါ်လာပါတော့သည်။ တကယ့်အဖြစ်အပျက်သည် ဖန်တီး ရေးသားသော ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း အဖြစ်အပျက်တို့ထက်ပင် ပိုမိုဆန်းကြယ်၍ စိတ်ကို အလွန်ဆွဲဆောင်တတ်လှပါတကားဟုလည်း အောက်မေ့မိပါသည်။

ကောင်းကင်ယံမှ လေယာဉ်ပျံများက ရန်ကုန်မြို့ပေါ်သို့ မကြာခဏဗုံးကြဲ ချရာ ဆေးရုံကြီးပေါ်သို့ ဗုံးအချို့ကျသည်။ သို့သော် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်

မျှ ထွက်မပြေး၊ မကြောက်မရွံ့ မတွန့်မဆုတ်ဘဲ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအပေါ် သစ္စာရှိရှိ ရဲရဲရင့်ရင့် ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင် ရပ်တည်နေကြသည်။ အလုပ်ဝတ္တရားကို အနည်းငယ်မျှ မလစ်ဟင်းစေရအောင် ပြောင်မြောက်သည့် ဖွဲ့ လုံ့လ သတ္တိနှင့် ဆောင်ရွက်ကြသည်။ ဗုံးကျနေသည့် အတောအတွင်း၌ပင် သူနာပြုဆရာမ အားလုံးသည် မိမိတို့၏ အသက်ဘေးအန္တရာယ်ကို မည်သို့မျှ ပမာဏမထားဘဲ လူနာတို့ကိုသာ ဂရုပြုကြည့်ရှုနေကြသည်။ ရွှေ့တန်သူများကို ရွှေ့၊ ပြောင်းတန် သူများကို ပြောင်းကြရသည်။ သွေးသံရဲရဲနှင့် နောက်ထပ် ရောက်လာသော လူနာများကိုလည်း ဖေးမ ချိုးသယ်ဆောင်ယူကြရပြန်သည်။ လေယာဉ်ပျံများမှာ နေ့နေ့၌သာမက ညည၌လည်း အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ လာသဖြင့် လူနာကိစ္စ အဝဝကို ညမှောင်ထုထဲတွင်ပင် ခက်ခက်ခဲခဲ တပင်တပန်းဆောင်ရွက်ကြ ရသည်။ ဤသည်တို့ကို ဒေါက်တာမြင့်ဆွေထံမှ ကြားသိရပြန်သောအခါ ထို သူနာပြုဆရာမများသည် ကရိုင်းမီးယားစစ်အတွင်းက စစ်မြေပြင်၌ သူနာပြု လုပ်ငန်းကို သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်ခဲ့သော အင်္ဂလိပ်သူနာပြုဆရာမ ဖလောရင့် နိုက်တင်းဂေးလ် (Florence Nightingale) နှင့် ဗီယက်နမ်ပြည် ဒီယင်ဗီယင်ဖူး တိုက်ပွဲတွင် စွန့်စွန့်စားစား သူနာပြုအမှုထမ်းခဲ့သည့် ပြင်သစ် သူနာပြုဆရာမ ဂျင်နီဗေး (Genevieve) စသော ကမ္ဘာကျော် သူနာပြုဆရာမ များ၏ စံချိန်အောက် မည်သို့မျှမနိမ့်ဟု တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်မိပါသည်။

ထိုစဉ်အခါက ဆရာဝန်များရော သူနာပြုဆရာမများပါ အစားဆင်းရဲ အနေဆင်းရဲ အအိပ်ဆင်းရဲကြသော်လည်း မိမိတို့၏ တာဝန်အသီးသီးကို သံမဏိ စိတ်ဓာတ်ဖြင့် တစ်သမတ်တည်း ထမ်းဆောင်ကြသည်။ သူတို့သည် မိသားစု စိတ်ဓာတ်မွေးမြူကာ အချင်းချင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ထောက်ထားသက်ညှာ သည်၊ စောင့်ရှောက်သည်၊ အားပေးသည်၊ ကူညီယိုင်းပင်းသည်။ ဆရာဝန်ကြီး ဦးဘသန်းကလည်း ဆေးရုံကြီး၌ ရှိနေသူများ စိတ်လက်ကြည်လင်ရွှင်လန်းကြ စေရန် မိမိ၏ ဆယ့်လေးငါးနှစ်ရွယ် သမီးငယ် (ယခင် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ တော်လှန်ရေးကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ဇနီး ဒေါ်ခင်မေသန်း)ကို ခေါ်လာပြီးလျှင် ပီယံနိုဖြင့် သီဆိုဖျော်ဖြေခိုင်းလေ့ရှိသည်။ သူတို့အားလုံးသည် ကိုယ်ကျိုးမဖက် ပရဟိတလုပ်ငန်းသက်သက်ကို အနစ်နာခံလျက် လုပ်ဆောင် ကြသူများပါတကား၊ တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးကို အကယ်စင်စစ် ချစ်မြတ်နိုးကြသူများ ပါတကား၊ လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာကိုင်ဆောင် တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုခဲ့ကြသော်

လည်း တစ်နည်းတစ်ဖုံအားဖြင့် မြန်မာ့သူရဲကောင်းများပါတကားဟူ၍ အံ့သြ ချီးမွမ်းကာ ကျွန်တော်၏ အသည်းနှစ်လုံးတွင်းတွင် မော်ကွန်းကမ္ပည်းတင်လိုက် ပါတော့သည်။

မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖြစ်ပေသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ၏ ဘဝတစ်ကွေ့ အဖြစ်သနစ်ကိုလည်း ဒေါက်တာမြင့်ဆွေက သူ့မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့အရ ကျွန်တော့်အား ပြောပြပါသေးသည်။ ထိုအဖြစ်သနစ်မှာ လူသိ အလွန်နည်းလှသည်။ ဗိုလ်ချုပ်သည် မနေမနား အလုပ်လုပ်လွန်းသဖြင့် ပင်ပန်း နွမ်းနယ်ကာ ပန်းဖျားအပြင်းဖျားသည်။ ဆေးရုံကြီး၌ တက်ရောက် အကုသခံရန် အတန်တန် ဝိုင်းဝန်းပြောကြသော်လည်း တိုင်းပြည်အတွက် လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိသည်ဟုဆိုကာ ငြင်းပယ်နေသည်။ အဖျားသည် ပြင်းသည်ထက် ပြင်းလာသည်။ ဤတွင်မှ မရမက နားချ၍ ဆေးရုံကြီးသို့ ပို့ဆောင်ကြသည်။ နာမကျန်းဖြစ်နေစိုက် ဆေးရုံကြီး၌ သူ၏ဖူးစာဘက် ဘဝကြင်ဖော်ဖြစ်သော သူနာပြုဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် မည်သို့တွေ့ကြုံ မေတ္တာဆုံလျက် လက်ထပ်ပွဲ ဆင်နွှဲကြသည်တို့ကို ဒေါက်တာမြင့်ဆွေထံမှ ကြားရသောအခါ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်၌ ကျွန်တော် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့်အတိုင်း ဟန်ဆောင်မှု ကင်းသော၊ ဂုဏ်ပကာသနကို လုံး၀ မလိုလားသော၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်လွှတ်သော၊ တိုင်းပြည် အကျိုးကိုသာ ရှုသော၊ ဖွဲ့ လုံ့လ သူရသတ္တိ ပြည့်ဝသော၊ ရိုးဖြောင့်တည်ကြည် သော၊ သိမ္မွေနည်းကျကျ တွေးခေါ်တတ်သော ဗိုလ်ချုပ်ကို ကျွန်တော်၏ စိတ် အာရုံတွင် ထင်ယောင်မြင်ယောင်လာမိပါသည်။

ထို့ပြင် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် ထိုဆေးရုံကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ အခြား စိတ်ဝင်စားမှတ်သားစရာ၊ ချီးကျူးအတုယူစရာ၊ စိုးနှောင့် သည်းဖိုစရာ၊ လွမ်းဆွတ် ကြေကွဲစရာ၊ ကြည်လင်ရွှင်ပြုံးစရာ အဖြစ်အပျက်များကိုလည်း ပြောပြပါသေး သည်။ သူသည် မြန်မာ စာကြီးပေကြီးများကို လေ့လာခွင့်မရခဲ့သော်လည်း အကြောင်းခြင်းတများကို စီကာပတ်ကုံး ဖွင့်ဟဖော်ပြရာ၌ စကားအိမ်ဖွဲ့ပုံ၊ တင်ပြပုံ၊ စကားသုံးနှုန်းပုံ စသည်တို့ကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့် သူ့မှာ စာရေးဆရာဖြစ်လောက်သော ပင်ကိုယ်ဗီဇဉာဏ် စိန္တာမယဉာဏ်၊ သုတမယ ဉာဏ် ရှိသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မြင်ယူဆမိပါသည်။

သို့နှင့် ထိုအဖြစ်အပျက် အတွေ့အကြုံတို့ကို အများဖတ်ရှုနိုင်ရန် စာအုပ် ရေးသင့်ကြောင်း၊ သို့မှသာ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲသမိုင်းတွင် တစ်ပိုင်း

တစ်ကဏ္ဍအဖြစ်ဖြင့် မပါလျှင် မပြီးသော "ဂျပန်ခေတ် ဆေးရုံကြီး" အကြောင်း ကို သိကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် အများဖတ်ပျော်မည့် စာအုပ်ကို သူ ရေးစွမ်းနိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း မုချ ယုံကြည်ကြောင်းတို့ကို ပြောဆိုကာ မဖြစ် မနေ စာအုပ်ရေးရန် တိုက်တွန်းခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် တိုက်တွန်းခဲ့သည့်အတွက် ရသမျှ ကြိုးကြားအချိန်ကလေး ကို ရှာကြံ၍ ကြိုးကြိုးစားစား ရေးသားပြီးသဖြင့် "မှတ်မိသေးတယ် ဂျပန်ခေတ် ဆေးရုံကြီးဝယ်" ခေါ် လက်နှိပ်စက်ရိုက် မူကြမ်းစာတစ်အုပ်သည်ပင် ယခု အခါ ကျွန်တော့်ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်နေပေပြီ။ ဆေးပညာရှင် ဆရာဝန်တစ်ဦး သည် စာရေးဆရာနယ်ပယ်တွင်း ယခုလို ရောက်ရှိလာသည်ကို ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်မိပါတော့သည်။ နောင်အခါလည်း ပြည်သူလူထုအတွက် ဤကဲ့သို့ မှတ်သားဖွယ် စာအုပ်များကို ပြုစုရေးသားနိုင်ပါစေဟု ထပ်လောင်းဆန္ဒပြုလိုက် ပါသည်။

ဦးမောင်
ယခင်မြန်မာစာ ပါမောက္ခ
ယခု ဒုတိယဉက္ကဋ္ဌ
မြန်မာစာပေပြုစုရေးနှင့် ဘာသာပြန်ကော်မရှင်
ပညာရေးဌာန
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်လှန်ရေးအစိုးရ

ရက်စွဲ။ ။ ၉–၃–၆၇